

Zsidó Ferenc

Laska Lajos eseteiből

(Rövidprózák)

Lánykérés

Laska Lajos a kedvese jelenlétében zavartan, félszegen viselkedett, máskor olyan kitűnően pörgő mondókája cserbenhagyta, ha megszólalt, az csak habogás, motyogás volt. Aztán mentő ötlete támadt: a szép, negédes mondatokat, melyeket odahaza olyan gondosan megfogalmazott, de élőben még véletlenül sem tudott előadni, kezdte elküldözgetni sms-ben.

Szerelmes vagyok beléd. Kihívlak párbajra. Jogod van védelmezni magad, remélem, nem fogod akarni.

Szeretlek. Ezt nem tudom másként mondani. De így unom már.

Egyre vonzóbbnak találalak – már nemcsak lányként, hanem lényként is. Lénykérest forgatok a fejemben...

Eme harmadik aztán végzetesen eredményesnek bizonyult.

Alvásszabadság

Az alvó ember a legszeretetre méltóbb! – mondogatta gyakorta Laska Lajos. Elég, ha csak egy politikus jut eszünkbe. Mennyivel szimpatikusabb egy olyan honatya, aki elalszik a parlamentben, mint aki fennhangon izgat, agitál, vagy aki magánpanamáit intézi! Az alvás a béke, a nyugalom, az elfogadás jele. Az alvás kiszolgáltatottságot is jelent. Aki tehát mer, tud aludni, az bízik az emberekben. Az előremozdítja a világ kerekét.

Laska elhatározta, harcolni fog az alvásszabadságért. Kiáltványokat fogalmaz meg. Pártot, érdekvédelmi szervezetet alakít. Vagy, ha mindezt nincs mód, ha ez képtelen ötlet, akkor legalább megszervezi az alvás világnapját. Hisz jószerével mindennek és mindenkinek van világnapja, miért ne lehetne az alvásnak is. Hatalmas ünnepséget szervez, lovalta bele egyre jobban magát. Hatalmas ünnepséget. Ha bele nem alszik a dologba.

Szerelemnyelv

Az én szerelemnyelvem a gyengéd simogatás, magyarázta Laska Lajos párjának. Ezt valami könyvben olvasta, s nem is volt egészen biztos benne, de olyan jól hang-

zott. Azzal tudod a leginkább kifejezni, hogy szeretsz – folytatta egyre nagyobb beleéléssel –, ha simogatsz, ha megcirógatod a hajam, ha meggyúrod a hátam. Aztán, mivel a párja tekintetéből nem olvasott ki túl sok lelkesedést, s mivel neki is indulni kellett munkába, így fejezte be: tudom, úgy fel van gyorsulva az életünk, hogy, erre nem nagyon van idő, de az is segít, ha olykor azt mondod, miau!

Üdül

Márpedig csak el kell menned valahová kirándulni a szabadságod ideje alatt! – korholta magát Laska Lajos. A világ is elvárja tőled!

Mindenki megy, összeszorított fogakkal. Sokan fényképezőgépet is visznek, hogy bizonyítékra tegyenek szert, valaha szükség lehet alibire, az ártatlanság igazolására.

Laska is megadta magát a sorsnak, és csomagolni kezdett. A tengerre készült, mert tudta, hogy ott rengetegen vannak. Legalább láthatják sokan, ő nem sumákol, üdül tisztességesen. A szállodaszobát jó előre lefoglaltatta, nehogy ilyen kicsiségben múljanak a nagy dolgok. Frissen, vidáman érkezett meg, mint mindenki, ki üdülni indult. Hű, milyen gyönyörű a tengerpart! De hol van? Mindenütt csak heverésző, piruló embereket látott, sűrű egymásmellettségben. Árgus szemekkel figyelt, s mikor végre valaki föltápáskodott, széles mosollyal elfoglalta helyét. Közvetlen szomszédjainak biccentett, hadd vegyék észre, ő megjött, kérem! A tengervíz valóban jó volt. Kellemesen langyos, simogató. Csak egyvalami tette frusztrálttá Laskát: körötte az emberek visítotak, neki pedig ez nem ment. Most már jól üdül, vagy sem? – tételődött magában.

Laska tehát üdült, ahogy kitelt tőle. Tíz nap lejárta után pedig teljesítményével elégedetten, büszkén indult haza, hogy átadja magát a megérdemelt pihenésnek.

Becéző kedv

Mindent összevetve Laska Lajos felesége jóságos, kedves asszony volt. Laska a maga módján szerette is. Hogy ezt kifejezze, becézni kezdte. Angyalkám, suttogeta neki, és talán annak is vélte.

Telni kezdett az idő, Laska szép lassan hozzászokott párja jóságához, kedvességéhez. Persze, azért néha még ekkor is becézte, valahogy így: angyalka. Az „*angyalka*” és az „*angyalkám*” közti különbséget tán észre se vette, mint ahogy sok más egyebet sem.

Aztán egy napon így szólította meg: angyal! Aki nem hallotta a korábbi *angyalkám*, *angyalka* változatokat, arra gondolhatott, kedvesen becézi. Angy! – csattant később a hűvös, közömbös szó.

A megszólított nagyot nézett, majd megvonta vállát, s fölszárnyalt, föl, az égbe.

Zirig Árpád
Négy évszak

Tavaszi:

Naponta új fények,
naponta új hírek,
új mesék, csintalan
hazugságok:
valami újdonság születik.
A gondolat rejtekén
remények, álmok.
Színekbe bújik a táj,
a fecske lakója lesz a háznak.
Friss élet robbanása,
megismerés örülete,
titkok, titkok és újabb
titkok várnak.
Születő fények,
illatok, távlatok,
ráérzések ereje,
jelen időből érkező
hangok, csiklandós ízek –
kövek alá rohanó patak,
gondolataim rejtekében
fölsimertelek, megtaláltalak.
Most így könnyű az
egyensúlyt tartani,
az elszabadult hangok
a jövőről beszélnek –
a reményt vélem hallani.

Nyári:

Kőbe zárt sóhajok kitörnek,
tenyeredben lakik az éden.
Rövid éjszakák forrósága a
titkok fuvallatát hozza.
Pirkadat, arcod tüze
lobog az égen,
öröm gyümölcsei érnek a fákon,
fények, mosolyok.
Amit a képzelet átölel,
mind a tulajdonodnak
tudhatod.
Tükör előtt mondj mesét,
légy bűbájjal teli,
mint szerelmes kuruzslók.
Árulkodó pillantások,
hírt szülő hajnalok,
érintések, vidám repülés,
örömeidet a nap fénynyalábja
könnyen fölfedi.
A fantázia újra szül,
mint folyó a völgyet,
bőség bőséget terem.
Erős a karom,
gazdag az öled.

Ősz:

Balgán azt hiszed
még nincs késő,
érdekes a világ.
Hátranézni nem érdemes,
lépteid alatt a rét
csupa vadvirág.
Előlopkodni a régi szavakat,
javítani még fájdalom nélkül
mindent lehet.
Nem hiszed el, hogy
megcsappant az erőd,
de könnyebb már elkezdni,
mint reményt veszelve
befejezni azt a régi éneket.
A köd köpönyege rád borul.
Jó volna csak néhány szót
kilopni alóla,
hisz emlékekben rejtőzik a
túlélés, titkokat takar
a falióra mutatója.
Bízni kell, bízni lehet újra.
Bár deresek már a hajnalok,
síró szél hátadat verdesi,
csapkodja, kipirul
az arcod s hittel hiszed,
hogy szemedben őrzöd még
a tavaszi harmatot.

Tél:

Üres, szomorú a határ,
lekaszált, fölszántott,
veszteségek termése begyűjtve.
A megkésített hajnal köddel,
dérrel érkezik,
énekes kedvét vesztett
cinke száll ereszünkre.
Hideg nyikorgással fények,
titkok bújnak elő,
megfeneklik a színek tobzódása,
a kiüresedett helyeket a hó
jóhiszeműen befedi,
mozdulatlan fátylakat
aggat a fákra.
csupasz ágakra ül a nap
temetkezik elhagyott magányba
Már fölháborodni is késő,
ideje van a tisztulásnak,
megérkezett az emlékek uralma.
Az ég nem izzik feletted,
apró fények őrzik az estét.
A jövőből ki vagy zárva,
kopott, roskatag lett a világ,
Megvakult, didergő az utca,
rád nehezült a tél jégkabátja.
Arcod ráncaiba könny szivárog,
bizonytalan kezek után kapkodsz,
szemlesütve várod, hogy
átvezessenek egy új világba.